

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **D. S.**, zastoupeného Mgr. Petrem Kaustou, advokátem se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, Čs. legií 1719/5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 14.11.2016, č. j. MSK 68520/2016,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 24.11.2016 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Karviné ze dne 3.5.2016, č. j. MMK/040982/2016, o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Žalobce uvedl, že za řízení před správním orgánem namítal, že nepředjížděl, nýbrž objížděl překážku, přičemž se řídil dopravní značkou, která značila práci na silnici, a dále namítal, že se nemohlo jednat o manévr předjíždění v případě, kdy se vozidlo silniční údržby pohybovalo velmi malou rychlostí blížíící se rychlosti chůze chodce. Žalobce namítal, že správní orgány neprovedly dokazování za účelem ověření jeho verze obhajoby, zdali se skutečně ve směru jeho jízdy nacházelo dopravní značení práce na silnici. Jelikož ale správní orgány neprovedly žádný důkaz, který by jeho obhajobu zpochybnil, je nutno vycházet ze skutkového stavu, že se tam dopravní značka nacházela. Nemá žádný důvod lhát. Neexistují žádné indicie, které by správní orgány mohly vést k tomu, že mu nemohou věřit. Dále žalobce namítal, že z hlediska právního posouzení je stěžejní, co je objíždění a co už je předjíždění. Je nesporné, že předjížděl vozidlo, které lze považovat za metací vůz. Tento zjevně prováděl čištění znečištěného povrchu pozemní komunikace a pohyboval se přitom velmi nízkou rychlostí. Dle odborné literatury se za překážku považuje i pomalu se pohybující vozidlo. Žalobce vyslovil názor, že pokud se jakékoliv vozidlo jedoucí po pozemní komunikaci pohybuje rychlostí do 20 km/h, je nutné takové vozidlo považovat za překážku. V takovém případě pak nemůže jít o předjíždění vozidla, nýbrž objíždění překážky. Konečně žalobce namítal, že se správní orgány důkladněji nezabývaly materiální stránkou přestupku. Poznamenal, že pokud by vycházel ze správnosti závěru správního orgánu, že skutečně na železničním přejezdu předjížděl jiné vozidlo a nikoliv objížděl pohybující se překážku, lze namítnout, že tímto jeho jednáním nedošlo k ohrožení zájmů společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Uvedl, že účel a smysl zákazu předjíždění na přejezdu spočívá úplně v něčem jiném, než zamezit situacím, kdy je na přejezdu předjížděno (spíše tedy objížděno) velmi pomalu (krokem) se pohybující metací vůz. Pokud by tedy byly naplněny formální znaky přestupkového jednání, tak ty materiální zcela určitě absentují. Nemůže se tedy jednat o přestupek.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, a uvedl, že správní orgány se více než dostatečně vypořádaly s námitkami žalobce a srozumitelně a logicky vysvětlily, proč v daném případě nešlo o objíždění, nýbrž o předjíždění. Odkaz žalobce na názor odborné veřejnosti není pro žalovaného závazný, nehledě k tomu, že – jak žalovaný vyložil – výklad zastávaný autory komentáře jde zcela nad rámec zákona, respektive je s ním v rozporu. Názor žalobce, že vozidlo se stává překážkou jen proto, že jede pomalu (přičemž v daném případě je rychlost, respektive „pomalost“ předjížděného vozidla velmi relativní, např. ve srovnání s rychlostí protijedoucího vozidla), je nutno rovněž odmítnout jako nesprávný. Správní orgány se rovněž vypořádaly s návrhem žalobce na prokázání existence dopravní značky „práce na silnici“, a to tak, že prokazovat tuto skutečnost je nadbytečné, protože na ní nijak nezávisí posouzení, zda jednání žalobce bylo předjížděním nebo objížděním. Jinými slovy, i kdyby měl v tomto směru žalobce pravdu, na věci samé to nic nemění. K námitce ohledně hodnocení materiálního znaku přestupku žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně se jím podrobně zabýval na straně 3 odst. 4 až 6 odůvodnění rozhodnutí, na které žalovaný odkázal, neboť se s ním zcela ztotožnil. K tomu žalovaný dále dodal, že lze opravdu stěží dovodit absenci materiálního znaku za situace, kdy žalobce z vlastní vůle vytvořil dopravní situaci, která by neměla nikdy nastat, totiž že se v místě, kde se pozemní komunikace kříží s drahou, vedle sebe nacházejí dvě vozidla jedoucí ve stejném směru, avšak v protisměrných jízdních pružích.

U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správních spisů žalovaného a správního orgánu I. stupně zjistil krajský soud následující skutečnosti. Magistrát města Karviné rozhodnutím ze dne 3.5.2016 uznal žalobce vinným, že se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 silničního zákona porušením § 17 odst. 5 silničního zákona, tím, že dne 28.1.2016 kolem 10:02 hodin v katastru obce Karviná na silnici č. 475 na železničním přejezdu č. P 8290 jako řidič vozidla DAF, registrační značky X úmyslně předjížděl jiné vozidlo. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí a dále povinnost zaplatit náklady řízení. Skutková zjištění správní orgán učinil z oznámení přestupku Policií ČR, z něhož vyplynulo, že dne 28.1.2016 v 10:02 hodin řidič s vozidlem DAF, RZ X předjížděl na železničním přejezdu č. P 8290 v Karviné, z vyjádření provozovatele vozidla právnické osoby KRT car doprava s.r.o., podle něhož řidičem vozidla byl zaměstnanec – žalobce. Skutková zjištění dále správní orgán učinil z videozáznamu ze železničního přejezdu č. P 8290, na němž je zachycen pohled na železniční přejezd z obou stran a detail registrační značky vozidla. Na videozáznamu je zachyceno vozidlo DAF, RZ ... s návěsem, jak přijíždí k železničnímu přejezdu. V těsné blízkosti před železničním přejezdem vozidlo najelo do jízdního pruhu pro opačný směr jízdy a na železničním přejezdu předjíždí zametací vůz. V zápětí po ukončení předjíždění se vozidlo řízené žalobcem míjí s protijedoucím kamionem. Zametací vůz má zapnutá zvláštní výstražná světla oranžové barvy. Z videozáznamu je také patrné, že zametací vůz jel rychlostí zjevně vyšší, než je rychlost chůze. Součástí spisu je i protokol o ústním jednání ze dne 3.5.2016. Žalobce u jednání přednesl ke skutku, že si není vědom zavinění. Bránil se tvrzením, že objížděl zametací vůz, bral to jako práci na silnici s tím, že objíždí překážku.

Žalobce prostřednictvím svého zástupce navrhl, aby správní orgán zajistil kamerový záznam, popř. vyslechl řidiče zametacího vozu jako svědka, který by měl potvrdit, že předmětný úsek byl označen dopravní značkou práce na silnici. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně neprovedení žalobcem navržených důkazů odůvodnil závěrem, že přítomnost dopravní značky práce na silnici není pro právní posouzení relevantní s tím, že dopravní značka A15 Práce na silnici upozorňuje na práci na pozemní komunikaci, která by mohla ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nebo při níž by mohli být provozem na pozemní komunikaci ohroženi pracovníci tuto činnost vykonávající. Neoznačuje tedy překážku, pouze upozorňuje řidiče na zvýšené nebezpečí, na ne zcela běžnou dopravní situaci. S předjížděním nebo překážkou nemá nic společného. Správní orgán I. stupně dovodil, že se zcela jednoznačně ze strany žalobce jednalo o předjíždění jedoucího vozidla, vozidla, které mělo rychlost blízkou se povolené rychlosti na železničním přejezdu, a tuto situaci správní orgán označil za velmi nebezpečnou s tím, že pokud by žalobci vyjelo v protisměru vozidlo trochu dříve, musel by zastavit na přejezdu a hrozil by střet s právě přijíždějícím vlakem. Vyšel přitom ze zjištění, že z videozáznamu plyne, že krátce po

vjezdu vozidla řízeného žalobcem na přejezd, začala blikat červená výstražná světla. Tvzení žalobce o objíždění překážky považoval správní orgán za účelové s tím, že z videa je zřejmé, že zametací vůz nejede rychlostí chůze, při které by možná bylo možno zametací vůz považovat za stojící překážku.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 14.11.2016, č. j. MSK 68520/2016, které bylo doručeno zástupci žalobce dne 14.11.2016. Odvolání žalobce bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Krajský soud předně konstatuje, že rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně je nutno posuzovat jako jeden celek. Krajský soud dále zastává názor, že správní orgány zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle ust. § 17 odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, řidič nesmí předjíždět na železničním přejezdu a v těsné blízkosti před ním. Soud za podstatnou považuje tu skutečnost, že videozáznam zcela jednoznačně prokazuje, že vozidlo silniční údržby překážku provozu na pozemní komunikaci ani v těsné blízkosti před železničním přejezdem ani na železničním přejezdu netvořilo, byť jelo pomaleji, a nejednalo se tak ze strany žalobce o úkon objíždění. Pro posouzení věci dle názoru soudu není vůbec rozhodné, jakou rychlostí se předjížděné vozidlo silniční údržby při přejíždění železničního přejezdu pohybovalo, ani to, zda komunikace byla označena dopravní značkou „Práce na silnici“, nýbrž ta skutečnost, že žalobce úkon předjíždění, spočívající v tom, že z pravého jízdního pruhu v těsné blízkosti před železničním přejezdem najel do jízdního pruhu určeného pro opačný směr jízdy, přímo na železničním přejezdu se dostal před vozidlo silniční údržby a bezprostředně za železničním přejezdem najel zpět do jízdního pruhu pravého, tedy ve svém směru jízdy, učinil na železničním přejezdu, tedy v místě, pro které z ust. § 17 odst. 5 písm. g) platí zákaz předjíždění. Ve shodě se správními orgány proto i soud zastává názor, že bylo zcela irrelevantní, zda pozemní komunikace byla označena dopravní značkou práce na silnici, ani to, co vozidlo silniční údržby v daném místě provádělo, proč mělo zapnuté výstražné oranžové světlo, ani zjišťování rychlosti vozidla silniční údržby (neboť z videozáznamu je zcela jednoznačně zřejmé, že se vozidlo pohybovalo a netvořilo tak překážku), a proto bylo i nadbytečné provádět žalobcem navržené důkazy výsledkem řídicího vozidla silniční údržby a zjišťovat, zda se ve směru jízdy žalobce nacházelo dopravní značení práce na silnici. Soud uzavírá, že za klíčovou považuje tu skutečnost, že žalobce s nákladním vozidlem předjížděl jiné motorové vozidlo (které se pohybovalo) na železničním přejezdu, kde to právní předpis v ust. § 17 odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu výslovně zakazuje. Skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností a bylo z něho možno vyvodit odpovídající právní závěry. Proto nebylo možno přisvědčit námitkám žalobce, že správní orgány pochybily, když neprovedly jím navržené důkazy a že věc nesprávně právně posoudily.

Souhlasit nelze ani s námitkou žalobce, že se správní orgány, respektive žalovaný nezabýval důkladněji materiální stránkou přestupku. Jak výše uvedeno, je nutno především vyjít z toho, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného tvoří jeden celek. Materiální stránkou přestupku, tedy společenskou škodlivostí přestupku, jímž je dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, se správní orgán I. stupně zabýval na straně 3 odůvodnění rozhodnutí, přičemž správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu s právním

názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 5 As 104/2008-45. Závěry správního orgánu I. stupně o naplnění materiálního znaku přestupku soud považuje za vyčerpávající, souhlasí s nimi, proto na ně odkazuje. Žalovaný těmto závěrům přisvědčil na straně 5 odůvodnění rozhodnutí, odkázal na ně a tomuto postupu nelze nic vytknout.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými a žalobu proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 18.4.2017

Mgr. Jarmila Úředníčková

samosoudkyně